

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI MỐT

CHÂN TƯỚNG GIANG NAM SONG HIỆP BỊ BẠI LỘ

Du Tiểu Quyên nói :

- Bây giờ ta đi trước coi cơ quan phát động còn tiểu muội đi sau kiểm tra.

- Biện pháp này tuy rất hay nhưng như vậy thì tỷ tỷ mạo hiểm quá.

- Dù mạo hiểm cũng đành phải làm chứ không còn cách nào khác được.

Nàng ngấm ngấm đề khí rất nhẹ cẩn thận tiến về phía trước, nàng trông lên vách thì thấy màu sắc chỗ nào cũng giống nhau không tìm ra được chỗ nào khác lạ. Du Tiểu Quyên đi chừng được năm bước bỗng nghe đánh " sầm " một tiếng cánh cổng vừa đang mở rộng đột nhiên đóng lại đường hẻm biến thành tối đen như mực. Quyên Nhi dừng bước khẽ nói :

- Chúng ta vẫn phải giữ cách khoảng chứ đừng đi sát nhau.

Nàng vừa dứt lời đột nhiên hai tiếng véo véo rít lên đột nhiên vọt tới Du Tiểu Quyên vội vung kiếm lên gạt. ánh hàn quang loé lên thì đã nghe những tiếng leng keng vang lên một hồi, mấy mũi trường tiêu bắn tới đều bị bảo kiếm của Du Tiểu Quyên gạt rớt. Tần Nhi kh4 la lên :

- Tỷ tỷ có việc gì không ?

- Ta không sao hết.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Sau loạt tên này không hiểu còn ám khí bắn tới nữa không ?

- Theo chỗ tiểu muội biết thì sau loạt tên này còn có một loạt độc châm rất là nguy hiểm !

Du Tiểu Quyên ủa lên một tiếng rồi hỏi :

- Loạt độc châm này phát ra cùng một lúc hay là bắn tới không liên tục.

- Đường như chia làm ba đợt, mỗi đợt đều có đến hàng trăm mũi

. Sau đợt thứ nhất ngừng lại một chút rồi đợt thứ hai mới được bắn ra..

- Muội muội có biết thời gian dừng lại phỏng độ bao lâu không ?

- Thời gian này không lâu lắm đó là nói đến tên tự động, nhưng nếu có người điều động hay khống chế thì tình hình này lại khác đi.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Muội muội ! Muội muội có đem theo bật lửa không ?

Quân trung Phụng đáp ngay :

- Tiểu muội có đây.

- Phiền cô nương đốt mỗi lên coi.

Du Tiểu Quyên vừa dứt lời ánh lửa đã sáng lòe Quân trung Phụng giờ cao mỗi lửa lên hỏi :

- Dùng lửa để làm gì ?

Du Tiểu Quyên đón lấy mỗi lửa đáp :

- Tiểu muội nghĩ rằng tại đường hẻm này tất có người ẩn nấp trong bóng tối để điều động cơ quan, nếu chúng ta đem tấm thân bằng da bằng thịt mà đối phó với cơ quan của họ thì tất bị thất bại.

Tần Nhi nói :

- Du tỷ tỷ nói vậy chẳng lẽ chúng ta phải rút lui hay sao ?

- Trước khi tới đây đã chuẩn bị mang theo nhiều hoả dược để phòng khi cần đến có thể phóng hoả đốt viện..

Tần Nhi ngắt lời :

- Toà nhà này kiến trúc rất kiên cố xây bằng gạch đá tiểu muội e rằng dùng hoả công khó có hiệu quả được.

- Ta đã nghĩ tới điều đó, vì vậy chúng ta phải tiến vào nữa mới được, hai vị hãy lùi lại để ta tung hoả dược ra.

Bỗng nghe trong bóng tối có thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Dừng tay !

Du Tiểu Quyên tay trái cầm mỗi lửa tay phải cầm kiếm để trước ngực thủ thế rồi nói :

- Ai đó ?

Trong bóng tối có người đáp lại :

- Lão phu là Phương Tú.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Té ra là Phương viện chúa, thế thì hay lắm ! Không hiểu Phương chúa có thể xuất hiện cho tiểu nữ tham kiến được chăng ?

Bỗng nghe một hồi lách cách vang lên trong vách nứt ra một cửa kín, Phương Tú từ từ bước ra cặp mắt chiếu ra những tia sáng lạnh lẽo nhìn Quyên Nhi và Tần Nhi nói:

- Không ngờ ta đây lại bị mấy tên nha đầu trong Phương phủ làm khó dễ với mình.

Du Tiểu Quyên cười nói :

- Những người cùng ở trong Phương phủ cộng sự với Phương viện chúa bất luận là nam hay nữ đều chia làm hai phe, một là những kẻ trung thành với viện chúa thì theo hòa làm chuyện tàn ác còn một phe là đối nghịch với viện chúa đó.

Phương Tú đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Tại sao họ lại biến thành kẻ thù nghịch ?

- Vì họ có ở trong Phương gia đại viện mới nhìn rõ được hành động tàn ác của viện chúa.

- Con nha đầu lớn mặt kia ! Người dám sỉ mạ vào mặt lão phu ư ?

Du Tiểu Quyên vẻ mặt nghiêm trang xẵng giọng nói :

- Đã muốn trừ hoả cho võ lâm thì dù giết viện chúa cũng được. Há phải xỉ mạ mà thôi ?

Quân trung Phụng đã hỏi xen vào :

- Phương Tú ! Lão có biết ta là ai không ?

- Ta biết rồi, ngươi là con gái của Quân thiên Phụng.

- Giang Nam song hiệp các người nguyên là hung thủ sát hại Lý Thanh Trần, vậy mà không tự nhận lỗi lại gieo vạ cho tiên phụ ta là nghĩa làm sao ?

Phương Tú mỉm cười đáp :

- Con Lý Thanh Trần là Lý Hàn Thu đã bị giam cầm trong mật thất, ta muốn hạ sát gã lúc nào là nên lúc ấy. Bây giờ cô nương mới hạch lão phu về chuyện Lý Thanh Trần bị sát hại há chẳng quá muộn rồi ư ?

- Bất luận là Lý Hàn Thu còn sống hay chết ta cũng phải hỏi chuyện này cho rõ.

Phương Tú nói :

- Dù bây giờ ta có nói thật với cô nương cũng không sao. Lệnh tôn cùng bọn Trương Tử Thanh, Huỳnh Thiếu Đường gọi chung là Giang Hồ Ngũ ác đều vâng mệnh lệnh lão phu mà hành động. Những người bị gia hại nào phải một mình Lý Thanh Trần ngoài ra còn biết bao người khác. Nhưng bọn Giang Hồ Ngũ ác lại bội tín với ta nuốt trửng bao nhiêu vàng bạc châu báu, dù cho Lý Hàn Thu không giết lệnh tôn thì chính lão phu cũng không chịu buông tha cho họ.

- Bọn họ đều bị giết hết rồi ư ?

- Trừ cô ra toàn gia họ đều bị tiêu diệt.

Quân trung Phụng nghiêng răng ken két lặng thinh không nói gì nữa. Phương Tú đảo mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Nội tổ của cô nương đã rút lui khỏi võ lâm nay không hiểu tại sao lại len lỏi vào giòng nước đục trên chốn giang hồ ?

- Các vị bề ngoài nổi tiếng nghĩa hiệp mà bề trong lại ăn cướp tiền tài của thiên hạ về làm giàu, như vậy còn chưa đủ thỏa mãn lòng ham muốn mà rửa tay gác kiếm nay lại mưu đồ làm bá chủ võ lâm..

Phương Tú cười lạt đáp :

- Hiện nay thế lớn đã ổn định dù cho lệnh tổ là Nam Thiên Nhất Công có thân hành tới đây cũng chẳng thể vãn hồi đại cục được nữa.

- Bất luận tình hình thế nào thì bọn tiểu nữ cũng tận tâm kiệt lực xả thân không kể đến chuyện thành hay bại.

Phương Tú cười lạt nói :

- Liệu mình Du cô nương có làm gì được chăng ?

Du Tiểu Quyên cười lạt đáp :

- Trong võ lâm thiếu gì người ôm bầu nhiệt huyết phát huy chính nghĩa võ lâm, đâu phải riêng gì ông cháu tiểu nữ ?

- Có thức thời mới là tuấn kiệt, biết rõ đại cuộc mà còn miễn cưỡng chống lại thì sao phải là người trí ? Nay lão phu đã gặp cô nương đây. mong rằng cô nương sớm tỉnh ngộ về hợp tác với lão phu thì lão phu vẫn mở rộng cửa đón tiếp.

- Phương viện chúa bất tất nhiều lời cho tốn hơi sức, tiểu nữ nghĩ đến tình xưa đã ở trong Phương gia đại viện một thời gian. Vậy bây giờ tiểu nữ để viện chúa ra đi để báo đáp ân tình cũ đó.

Phương Tú lạnh lùng hỏi :

- Cô nương có muốn cứu Lý Hàn Thu không ?

Du Tiểu Quyên ngần ngừ hỏi lại :

- Lý Hàn Thu có liên quan gì tới tiểu nữ ?

- Tất cả những chuyện gì có liên quan đến cô nương lão phu đều hiểu cả..

Hắn chưa dứt lời đột nhiên la lên :

- úi chao !

Người hấn lão đảo muốn té, hấn phải chống tay vào vách để đứng vững rồi áp úng hỏi :

- Các người đã dùng thứ gì...

Quân trung Phụng lạnh lùng ngắt lời :

- Đó là một con rết cực kỳ độc.

- ủa ! Lão phu quên khuấy đi mất cô ương là người trong Thất độc môn.

Quân trung Phụng nói :

- Tên Thất độc môn tuy khó nghe dường như là một tà phái nhưng không hấn thế đâu. Hiện giờ phái này chuyên điều dụng độc vật để khống chế kẻ bạo tàn, vậy nó đã thay đổi bộ mặt mới trong võ lâm.

Phương Tú nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Cô nương có thuốc giải không ?

- Có, nếu lão không muốn chết thì phải nghe ta mà đi theo một đường.

Phương Tú thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc vàng toan bỏ vào miệng, nhưng Du Tiểu Quyên đã lạng người tới nhanh như chớp phóng chuồng đánh ra, viên thuốc ở trong tay Phương Tú bèn bị rớt xuống. Viên thuốc này màu trắng lớn bằng hạt đậu đỏ Du Tiểu Quyên lượm ngay lên cất vào bọc. Đồng thời nàng nắm lấy cổ tay Phương Tú rồi quay lại bảo Quân trung Phụng :

- Cô nương hãy lấy thuốc giải cho hấn.

Quân trung Phụng liền tiến lại, cô lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Phương Tú. Phương Tú nếm mùi thuốc rồi nuốt xuống bụng. Hấn hỏi :

- Các vị định đối phó với tại hạ ra sao bây giờ ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Yêu cầu viện chúa đóng hết các cơ quan trong đường hẻm để ngưng không phóng ám khí ra.

- Được lắm, lão phu lập tức ra lệnh cho bọn họ làm theo lời cô nương.

Du Tiểu Quyên thấy Phương Tú chịu lời một cách mau lẹ trong lòng không khỏi sinh nghi, nàng lạnh lùng hỏi :

- Phương Tú, lão sợ chết lắm hay sao ?

Phương Tú thản nhiên đáp :

- Chỉ cần lão phu không chết ngay là lập tức có cơ sống được.

- Coi tình hình này thì dường như lão tiên liệu sẽ có ngày bị hạ sát.

- Cái đó lão phu chưa từng nghĩ đến.

Du Tiểu Quyên vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Phương viện chúa. Tiểu nữ mong rằng viện chúa không giở trò nữa. Viện chúa biết rằng đao kiếm không mất có điều tiểu nữ mong rằng không phải hạ sát viện chúa mà thôi.

- Cái đó cô nương bắt tất phải quan tâm. Lão phu bắt quá cũng như người khác nghĩa là vẫn coi quý mạng sống của mình.

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Quân trung Phụng và Tần Nhi nói :

- Xin hai vị đứng cách xa tiểu muội một chút.

Phương Tú cười nói :

- Cô nương bắt tất phải đem lòng ngờ vực lão phu chẳng lẽ đem mạng sống mình ra làm trò đùa.

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Tiểu nữ cũng hy vọng như vậy.

Phương Tú không nói gì nữa cất bước tiến về phía trước. Du Tiểu Quyên tay trái nắm uyển mạch Phương Tú tay phải cầm kiếm cùng Phương Tú sánh vai mà đi. Xuyên qua đường hầm tới trước nhà đại sảnh, trong đại sảnh đèn lửa sáng trưng kiếm khí dần dựa. Du Tiểu Quyên ngẩng đầu trông vào thì thấy một người diện mạo quái dị toàn thân mặc đồ đen ngồi chính giữa căn nhà đại sảnh, ngoài cặp mắt loáng loáng còn da mặt lão trơ như xác chết. Xung quanh người áo đen toàn là đại hán mặc võ phục tay cầm binh khí mỗi người một loại không giống nhau. Du Tiểu Quyên nhắm đếm thì số đại hán võ phục này có đến hai mươi người, bỗng nghe người áo đen ở địa vị cao nhất cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Phương viện chúa ! Dường như viện chúa không còn kháng cự được nữa phải chăng đã bị họ bắt sống ?

Phương Tú đáp :

- Trong ba con nhỏ này một ả chuyên sử dụng độc vật tại hạ chưa kịp hành động đã bị thương rồi.

Người áo đen hắng dạng một tiếng rồi nói :

- Nếu bây giờ mà tại hạ ra lệnh vây đánh bọn chúng thì tất Phương viện chúa sẽ người bị hại trước tiên biết thế nào làm cho trọn được ?

- Hay hơn hết là các hạ tìm cách cứu tại hạ rồi sẽ hạ lệnh quân công cũng chưa muộn.

- Làm thế nào mà cứu viện chúa được ? Phải chăng Phương viện chúa đã có định kiến ?

Phương Tú đột nhiên hết sức giật mạnh một cái hán tướng có thể hất được tay Du Tiểu Quyên. Ngờ đâu những ngón tay Du Tiểu Quyên nắm lấy cổ tay Phương Tú chẳng khác gì một vòng đai sắt, hán tướng nào thoát ra được. Du Tiểu Quyên lại xoay trường kiếm chỉ vào sau lưng Phương Tú nói :

- Nếu Phương viện chúa còn dấy dựa thì tiểu nữ chẳng ngần ngại gì khê đâm mũi kiếm vào là viện chúa mất mạng ngay.

Quả nhiên Phương Tú sợ run không dám vọng động nữa. Du Tiểu Quyên nhìn người áo đen hỏi :

- Các hạ tưởng đeo mặt nạ vào là dấu được chân tướng chăng ?

Người áo đen cười lật đáp :

- Người muốn biết lai lịch lão phu chăng ? Nhưng người nên nhớ rằng là một khi đã nhận được lai lịch lão phu thì các người phải chết ngay lập tức.

Du Tiểu Quyên hững hờ đáp :

- Cái đó chưa chắc đâu.

Người áo đen nói :

- Nếu vậy người cứ thử coi.

- Các hạ muốn che dấu thế nào cũng bằng vô dụng vì tiểu nữ đã biết rõ các hạ là ai rồi.

- Người bảo ta là ai ?

- Các hạ là Đàm Dược Sư.

Người áo đen giơ tay lên vẫy một cái, bọn người áo đen đứng xung quanh đứng xung quanh lão liền huy động binh khí bao vây ba cô vào giữa. Phương Tú giật mình kinh hãi thét lên :

- Dược Sư ! Dược Sư không thể hạ lệnh vây đánh họ được.

Người áo đen da mặt trở như gỗ bây giờ cũng hơi nhúc nhích lão hỏi lại :

- Nếu không hạ lệnh vây đánh thì còn biện pháp nào khác để cứu viện chúa nữa ?

- Khi Dược Sư sai khiến tại hạ là chỉ cần dụ họ vào khách sạn là Dược Sư phóng thuốc mê hỗn ra để hạ bọn chúng. Lời nói đó hãy còn...

Người áo đen lạnh lùng ngắt lời :

- Bây giờ tại hạ dùng cách này để cứu các hạ cũng vậy chứ sao ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Đàm Dược Sư ! Dù Dược Sư không thú nhận thì Phương Tú đã chẳng kêu rõ thân thế của Dược Sư ra rồi, tưởng dược sư chẳng nên đeo mặt nạ làm gì vô ích, có đúng thế không ?

Người áo đen cười lật đáp :

- Người đã nhận ra lai lịch của ta thì ta có bỏ mặt nạ hay không cũng chẳng quan hệ gì nữa.

Du Tiểu Quyên chỉ mũi kiếm vào lưng Phương Tú thêm chút nữa rồi nói :

- Nếu Dược Sư mà hạ lệnh vây đánh thì tiểu nữ giết Phương Tú ngay.

- Dù các người có giết chết được Phương Tú thì ta đây sẽ báo thù cho y.

Phương Tú cười lật nói :

- Tại hạ mà chết về mũi kiếm của Du cô nương thì hợp ý Đàm Dược Sư lắm..

Hắn quay lại nhìn Du Tiểu Quyên nói tiếp :

- Đáng tiếc là Du cô nương đây lại thông tuệ khác thường, cô không mắc bẫy Dược Sư đâu.

Du Tiểu Quyên quả nhiên động tâm nhưng nàng vẫn lạnh lùng nói :

- Phương viện chúa đừng tự tin thái quá. Nếu bọn thuộc hạ của viện chúa mà xúm vào vây đánh thì bọn tiểu muội không rảnh để hạ cố Phương viện chúa được nữa mà bắt buộc phải hạ sát ngay.

Phương Tú cười mát nói :

- Đàm Dược Sư rất mong muốn cô nương giết lão phu, cứ tình thế hiện thời mà nói là giết lão phu là bất lợi cho cô nương đó.

Du Tiểu Quyên lùi lại hai bước nắm Phương Tú giao cho Quân trung Phụng rồi thở phào một cái nói :

- Nếu Phương viện chúa giải thích được rõ ràng hoặc giả bọn tiểu nữ có thể cứu giúp Phương chúa.

Phương Tú nói :

- Các cô cứu lão phu tức là tự cứu mình vậy.

Quân trung Phụng nói :

- Phương viện chúa nói mỗi lúc một hàm hồ, tiểu nữ chẳng hiểu gì hết. Sao viện chúa không chịu nói huych toẹt ra ?

- Câu chuyện đã khá rõ ràng. Cô nương có biết Đàm Dược Sư hạ lệnh bao vây xung quanh mình mà không hạ thủ tấn công các cô ngay không ? Nguyên những người này đã uống một thứ thuốc của lão biến thành hung hãn phi thường chẳng biết sợ chết là gì nữa, bản lãnh của họ nguyên chỉ có mười thành mà bây giờ có thể phát huy nội lực đến mười hai thành. Nhưng lão ngần ngừ không dám hạ lệnh là vì lẽ gì ?

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Vì lẽ gì vậy ?

- Vì lão hiểu rằng lão phu có thể khống chế những người này và bảo họ trở giáo phản kích.

Du Tiểu Quyên nói :

- Té ra là thế !

Phương Tú nói :

- Nếu cô nương lại chém lão phu một nhát cho chết ngay đi thì tình hình lại khác hẳn. Chẳng những người này theo mệnh lệnh của lão mà toàn thể Phương gia đại viện đều bị lão khống chế.

- Về phía bọn tiểu nữ thì bất luận là viện chúa hay Đàm Dược Sư khống chế những người trong Phương gia đại viện cũng vậy mà thôi. Phương viện chúa khống chế được bọn họ thì cũng chẳng lợi ích gì cho bọn tiểu nữ.

Phương Tú ngắt lời :

- Người ta không nghĩ sâu xa tất gặp phải mối lo trước mắt, ít ra lúc này các vị cần phải hợp tác với lão phu để cầu sinh tồn.

- Nói về hợp tác thì dường như viện chúa ở vào thế kém, vậy viện chúa phải ưng chịu với bọn tiểu nữ một điều kiện mới hợp tác được.

- Điều kiện gì, cô nương hãy nói ra đi.

- Bọn tiểu nữ mong rằng viện chúa buông tha Lý Hàn Thu.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cái đó có thể được, hiện giờ Lý Hàn Thu không đáng là cường địch của lão phu thì giết đi hay tha ra tưởng cũng không quan hệ gì.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Lý Hàn Thu bị cầm tù ở đâu ?

Phương tú đột nhiên vẫy tay mặt miệng hấn lẩm bẩm tự nói một mình, bọn đại hán trong sảnh đường quả nhiên trở mặt quay lại bao vây người áo đen. Người áo đen bỏ mặt nạ xuống để lộ chân tướng quả nhiên lão là Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư giơ tay áo bên phải lên hai đại hán đứng gần nhất té xuống, lão lạnh lùng nói :

- Phương Tú ! Bọn chúng tuy kiêu dũng nhưng thần trí không tỉnh táo thì chẳng thể nào tránh được thuốc mê hồn của ta.

Phương Tú vội nói :

- Nhị vị cô nương ! Thứ phân mê hồn của lão tuy không có mùi vị gì nhưng hít vào trong bụng mới sinh tác dụng. Vậy khi các vị đi qua lão chỉ cần phong tỏa đường hô hấp là chẳng sợ gì nữa.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn những đại hán đứng xung quanh cầm binh khí thủng thẳng nói :

- Phương Tú ! Những người này đã chịu nghe lệnh của lão mà sao lại không sai họ chia bốn mặt đánh vào, Đàm Dược Sư phải đỡ bốn phương tám hướng là tự nhiên không rảnh tay để tung thuốc mê ra được.

ooo